

[Svend Andersen (Bornh. a.)]

mindre erhverv, men for enkelte egne af vort samfund er erhvervet af afgørende betydning for beskæftigelse og indtjening. Jeg kan nævne som et eksempel, at der på Bornholm er ca. 2.000 personer ud af 20.000 erhvervsbeskæftigede, der er beskæftigede inden for fiskerierhvervet. En nedgang i fangsterne på ca. 40 pct. vil derfor være af katastrofal stor betydning. Tilsvarende eksempler vil kunne nævnes for andre områder af landet. For disse områder er det altså ikke bare et spørgsmål om en fiskeripolitik, men det er i allerhøjeste grad et spørgsmål om en samlet erhvervspolitik, der sikrer lokalsamfundets muligheder for at få del i den almindelige udvikling i samfundet.

Vi er i socialdemokratiet overbevist om, at fiskeriets fremtid kun sikres gennem midlertidige begrænsninger, der er baseret på internationale aftaler. Hovedkriteriet for en kvotefordeling internationalt såvel som nationalt bør efter vores opfattelse være det traditionelle fiskeri i det pågældende farvand. Kun herved vil vi kunne lave en fordeling, der falder i tråd med tankerne om en egnsudviklingspolitik.

Uwe Jensen (Ribe a.) (FP):

Er den af hr. Svend Andersen (Bornh. a.) omtalte milliontilskudspolitik regeringens og socialdemokratiets svar på ønsket om at skabe tålelige forhold for de danske fiskere? Tror regeringen virkelig, at fiskerne resignerer, og at de siger farvel til deres arbejdsomme, men frie liv for i stedet at spise nådsens brød på de tilskudsvilkår, som staten til enhver tid vil afspise fiskerne med? Den ligger ikke til fiskerne, denne støttepolitik, dette bare at skulle stå med hatten i hånden. Det, fiskerne har lært gennem generationer og har været respekteret for i alverdens lande, skal nu fra biologers og andre teknokraters side mistænkeliggøres og sidestilles med alvorlige forbrydelser. Ingen kan åbenbart få biologerne til at indrømme, at de har taget gennemgribende fejl med hensyn til fiskemængden, end ikke når fiskerne ved selvsyn kan konstatere, at havet vrimler med fisk. Havbiologer vil kun bruges til at nedsætte kvoter med, ikke til at sætte dem i vejret. Gav man fiskerne lov til at fiske, skulle de også nok i fremtiden klare sig selv.

Jeg har tidligere peget på, at fiskestammerne vandrer, og når vi ikke fanger dem, når de er inden for vort territorium, så fanger nabostaterne dem; når de kommer derover; for det er jo ikke fisken, man vil beskytte. De andre landes optrappede fiskeri harmonerer slet ikke med de tildelte danske kvoter. Det, der foregår, er en bevidst udmanøvrering af Danmark som førende fiskerination, en simpel hævnakt over for dansk branchekendskab og dygtighed. Hovedårsagen til miseren er den danske regerings manglende forståelse og manglende interesse for fiskeriet og dets problemer i de vande, som danske fiskere har haft fangstadgang til gennem århundreder. Danmarks historiske fangstretigheder og årelange fangstmængder er bare blevet tildelt andre lande med de danske regeringsforhandlers velsignelse, og det gælder såvel lande uden for som inden for EF og uden for og inden for det fælles EF-hav. Norge bl. a. opkøber for tiden fiskerfartøjer en masse. Norge vil udvide konsumfiskeriet i områder, hvortil de ikke tidligere har haft adgang, hvor de ikke tidligere har fisket, og de er i færd med nu at opbygge en stor snur-revodsflåde. I Esbjerg er der de næste par uger ikke mindre end 6 store trawlere på tvangsauktion. I hvert enkelt tilfælde følger der menneskelige tragedier efter, og vi må også snart regne med lignende tal fra Bornholm.

Det er derfor magtpåliggende, at regeringen holder sig til fremskridtspartiets opfordring til statsministeren af 9. maj 1978 om uopholdeligt at få genforhandlinger med landene i den baltiske fiskerikommission. Mange lande har tidligere brugt forbehold, når opfyldelsen af internationale krav har vist sig at være for tyngende, og derfor er det for øjeblikket velbegrundet, at Danmark i denne nødsituation er tvunget til at røre ved de internationalt indgæede forpligtelser.

Hvor meget har Danmark egentlig ukritisk forpligtet sig til? Ud over Østersøforhandlingerne må der også snart genforhandles – og ikke bare hyggesnakkes – med vore EF-partnere, for meget snart bliver situationen i det fælles EF-hav, Nordsoen, også utålelig for dansk fiskeri. Men også på dette område havde regeringen travlt med at efterkomme EF-Kommissionens forslag, og uden protest accepterede den danske regering ukritisk de drastiske nedskæringer og indskrænkninger.